

Sygn. akt I C 427/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Otrębska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2018 r. w Jaśle

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)we W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 427/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 03.07.2018 r.

Powód (...)z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. S. kwoty 2.741,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 21.12.2016 r. zawartej z (...) Finanse S.A. nabył przysługującą wobec pozwanego wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z 28.03.2013 r. Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwanego uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty

i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną sumę składa się 1.811,02 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 930,96 zł.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód (...)z siedzibą we W. zawarł 21.12.2016 r. umowę sprzedaży wierzytelności w ramach sekurytyzacji z (...) Finanse S.A. z siedzibą we W.. W wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy figuruje wierzytelność wobec pozwanego J. S., wynikająca z umowy datowanej na 28.03.2013 r. opiewająca na kwotę należności głównej 1.811,02 zł, odsetki

w kwocie 775,36 zł, koszty w kwocie 50 zł (dowód: kserokopia wyciągu

z umowy przelewu wierzytelności – k. 10 - 13, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy – k. 14).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda 15.03.2018 r. ujęta jest wierzytelność wobec J. S. w kwocie 1.811,02 zł tytułem należności głównej oraz odsetek w kwocie 930,96 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 9).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone dokumenty oraz potwierdzone z za zgodność z oryginałem - ich kserokopie. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, nie budziły też wątpliwości Sądu jako miarodajny materiał dowodowy. Przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie.

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie. Żądanie powoda opiera się na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanego J. S..

Powód, co prawda, wykazał fakt skutecznego wstąpienia w prawa zbywcy wierzytelności, jednak z materiału dowodowego sprawy nie da się wywieść, że cedentowi przysługiwała wierzytelność wskazana w pozwie. Zgodnie natomiast z regułą rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c. powód zobligowany był wykazać nie tylko fakt zawarcia umowy cesji, lecz – wstępując w prawa i obowiązki cedenta – analogicznie jak on, dla skuteczności zgłoszonego powództwa zobowiązany był wykazać istnienie określonej wierzytelności.

Nie stanowi w tym zakresie dostatecznego dowodu, ani automatycznie wygenerowany wyciąg z załącznika do umowy cesji, ani też oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym powodowego funduszu, który – zgodnie z art. 245 k.p.c. – stanowi jedynie dowód tego, że osoba, które go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity Dz.U.2014.157) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym.

Nie kwestionując faktu, że wyciąg funduszu, co do zasady, może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (por. wyrok SN z 15.09.2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100). Z uwagi na nieprzedłożenie dowodów wskazujących na zawarcie przez pozwanego umowy pożyczki, Sąd nie ma możliwości weryfikacji kwoty ujętej przez powoda w wyciągu z ksiąg rachunkowych. Analogicznie rzecz się ma jeśli chodzi o ocenę dowodu w postaci wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Wydruk ten nie dowodzi, że cedentowi przysługiwała w chwili przelewu wymagalna wierzytelność ujęta w wyciągu.

Materiał dowodowy sprawy nie stwarza również podstaw do weryfikacji dochodzonej wierzytelności co do jej wysokości. W szczególności, nie wiadomo w jakim terminie umowa została wypowiedziana, z jakim dniem roszczenie stało się wymagalne, a w konsekwencji czy dochodzone odsetki zostały obliczone prawidłowo.

Brak dostatecznej inicjatywy dowodowej powoda prowadził Sąd do uznania niezasadności zgłoszonego powództwa.

Co istotne, na gruncie art. 339 § 2 k.p.c. przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie SN z 29.05.1958 r., 1 CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok SN z 15.09.1967 r., III CRN

175/67, Lex nr 707, z 15.03.1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z 06.06.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z 31.03.1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak SN w wyroku z 06.06.1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. i 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku zaocznego doręczyć:

-pełnomocnikowi powoda

-pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie.

K.. 14 dni.

J., dnia 03.07.2018 r.